

KONKURSUI LUNATIKUOJANTI KŪRYBA

LUNATIKO SVAJONĖS

Vakaras, rymau prie Facebook-o, apsistačiusi čipsų pakeliais ir energetinio gėrimo tuščiais ir pilnais bambaliukais. Vaizdelis, sakyčiau, nekoks. Miego nesinori, nes energetinių gėrimų bambaliukai tuštėja, daugėja tuščios taros. Artėja vidurnaktis, akys – lyg traktoriaus lempos, burna išdžiuvusi, tačiau pirštai – lyg profesionalaus muzikanto, po klaviatūrą nardo lyg per klavišus. Facebook-o informacija patikrinta, su gimtadieniais draugai pasveikinti, nes Facebook-as juk visagalis! Primena viską. Mąstau... ką toliau sugalvojus, ką nuveikus, kad nenumirus...

Yra toks portalas Pažintys.lt. Kodėl gi neužsukus savęs parodyti ir į kitus pasižvalgyti? Paruošiu savo ankečikę, randu gražiausią savo nuotraukėlę ir pirmyn į beribius vandenį, ieškoti pažinčių, kad galėčiau bendrai kartu lunatikuoti.

Ups, per pusę valandos, 15 atsakymų ir komentarų į mano anketą. Neblogai, pamaniau ir įnikau studijuoti savo gerbėjų laiškų. Pirmas – į šiukšlinę, antras – į šiukšlinę, trečias, ketvirtas, penktas,keturioliktas – į šiukšlinę. Liko paskutinis – penkioliktas. Vaje! Užkabino, ir dar kaip užkabino! Iš visų kriterijų, kuriuos buvau išsikėlusį – atitiko alei visi. Pamaniau, kad tai ne žmogus, o tobula mašina, kuri atrašinėja tokioms lunatikuojančioms panelėms kaip aš. Tačiau, neužilgo, po kokių 2-3 minučių, apsikeitusi telefono numeriais, jau gavau SMS žinutę į savo telefoną. Šaunu, pamaniau, reiškia gyva būtybė rašo.

Trečia valanda ryto. Energetinių buteliukų pilnų – nebėra, likusi tik tuščia tara ir keli čipsai. Tačiau miegas visiškia neima, kur gi, tokie laiškai, tokios emocijos, aistros, o dar Valentinkė ant nosies.

Penkta valanda ryto. Akys vis dar kaip lempos, tik jau ne kaip traktoriaus, o kaip kokio Golfo. Truputį priminė vaizdas veidrodyje Kinijos Respublikos pilietę, tačiau pirštai vis dar dirbo savo darbą ant kompiuterio klaviatūros klavišų.

Septinta valanda ryto, artėja darbo diena, paskaitos neužilgo, tačiau mano mintys visos SMS-kėse. Vau, vaikas skiria man pasimatymą. Praktiškai jaučiuosi pažįstanti žmogų kokius 10 metų. Žinau apie jį – VISKĄ! Net su kokia duona balta ar juoda ryte kiaušinius valgo.

Jo anketa: akys – žalios, plaukai – juodi, ūgis – 192 cm, svoris – 82, tiesiog – svajonių jaunikis, pamaniau. Ir ką Jūs manote – sutikau susitikti vakare...

Pasimatymas. Žinoma po paskaitų 18 val. Rotušės aikštėje. Stoviu, žiūriu, ateina jaunuolis. Prieina arčiau, o Dieve!!! Akys – pilkos ir dar žiūri kažkaip keistai, viena į kairę, kita į dešinę, blondinas, ūgis – 165 (kažkur), svoris 75 (maždaug), jei nebūčiau mačiusi Karlsono, tikrai būčiau nusprendusi, kad čia Jis!

Nemiegojusi visą naktį ir būta čia dėl ko... Juk maniau, kad anketiniai duomenys tikri, o pasirodo – blefas. Sumąsčiau sprukti, tačiau buvo jau per vėlu. Puokštė rožių nepakeitė nieko, tačiau staigiai savo galvoje suraizgiau planą, kaip kuo greičiau reikia dingti. Tik priėjusi išporinau, kad man už 10 minučių paskaitos, tačiau, negalėjau neateiti į pasimatymą, nes nesu pažadukė. Vaikinui, kaip supratau iš jo žaižaruojančių, į skirtingas puses žiūrinčių akių, aš labai patikau.

Jis pasisiūlė mane palydėti į paskaitas ir... palaukti. Nebeturėjau kitos išeities, tad sutikau. Nuėjusi į paskaitas, pasižiūrėjau universiteto evakuacijos planą. Valio! Radau atsarginį išėjimą. Tai buvo išėjimas ne tik iš universiteto, bet ir iš susidariusios situacijos, taip pat buvo visam laikui išėjimas iš portalo Pažintys.lt. Pasibaigė mano lunatikavimai bei fantazijų kūrimas, dabar nusprendžiau daugiau lankytis gyvuose susitikimuose ir ieškoti toliau savo svajonių princo :). Kol kas dar neradau, bet tikiuos rytoj ar bent jau poryt....tikrai rasti ir...tobulai ir laimingai ištekėti.

Va tokia mano graudžiai-juokingai linksma gyvenimiška lunatiko istorija.

Aurelija Jasiulionytė